

Kitab Yoél jeung Garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia — Nomer Opat

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nomor Opat

Dina Yesaya dua puluh dalapan, “jalma-jalma nu ngahina anu marentah” di “Yerusalem” digambarkeun minangka “jalma-jalma mabok ti Éfraim,” sarta minangka “makuta kasombongan.” “Makuta” ngalambangkeun kapamingpinan, sedengkeun “kasombongan” ngalambangkeun tabiat satanis.

Para nu mabok dipapadankeun jeung sesa jalma (“residu”) anu jadi “makuta” kamulyaan Allah, sabab dina mangsa hujan panungtungan Gusti ngadegkeun “karajaan kamulyaan”-Na, sakumaha dilambangkeun ku nalika Anjeunna ngadegkeun “karajaan kurnia” dina kayu salib. Karajaan kurnia dina kayu salib ngalambangkeun karajaan kamulyaan dina hukum Minggu. Hujan panungtungan mimiti dina 9/11 nalika panyegelan saratus opat puluh opat rébu jeung pangadilan ka nu hirup mimiti lumangsung.

“Kuring ningali yén sagala perkara keur nengetan kalawan kacida sungguhna sarta ngalegaan pikiranana ka krisis nu ngadeukeutan di hareupeun maranéhna. Dosa-dosa Israél kudu dibawa heula ka pangadilan. Unggal dosa kudu diaku di Bait Suci, tuluy padamelan éta baris maju. Ieu kudu dipigawé ayeuna. Sésa umat dina mangsa kasangsaraan bakal sasambat, Allah abdi, Allah abdi, naha Gusti ngantunkeun abdi?”

“Hujan ahir bakal tumiba ka jalma-jalma anu beresih—sadayana harita bakal narima éta sakumaha baheula.

“Waktu opat malaikat ngaleupaskeun, Kristus bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Teu aya anu narima hujan pamungkas iwal jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala anu maranéhna sanggup. Kristus bakal nulungan urang. Sadayana bisa jadi nu meunang kameunangan ku rahmat Allah, ngalangkungan getih Yesus. Sakumna sawarga museur kana pagawéan ieu. Malaikat-malaikat ogé museur.” Spalding and Magan, 3.

Opat angin dina Kitab Wahyu ogé digambarkeun ku Yesaya minangka angin ribut anu kungsi ditahan dina mangsa poé angin wetan, sakumaha opat angin pasea dina Kitab Wahyu ditahan ku opat malaikat. Opat angin éta diidentifikasi ku Sister White salaku “kuda ambek anu rék ngabebaskeun diri,” anu mawa “maot jeung karuksakan.” Opat angin éta dileupaskeun laun-laun, dimimitian ti 9/11 tuluy kacida diperkuatna dina hukum Minggu, lajeng dileupaskeun sapinuhna nalika mangsa kasempetan manusa ditutup.

Dileupaskeun jeung Diteken

Tarompét katujuh, anu ogé mangrupa cilaka katilu, anu ngawartakeun réngsena rahasia Allah, sacara nubuat disada dina 9/11 nalika Islam dileupaskeun lajeng sacara nubuat ditahan ku George

W. Bush sanggeus 9/11. Indungna Islam, Hagar, indung Ismail, mangrupa lambang panahanan jeung pelepasan. Anjeunna dileupaskeun ku Sarah sangkan ngahasilkeun turunan jeung Ibrahim ku parentah Sarah, tuluy ku sabab timburu anjeunna ditahan ku Sarah, nepi ka nyababkeun Hagar lumpat kabur, dugi ka malaikat nahan Hagar tina kabur sarta nitah anjeunna mulang. Sanggeus kalahiran Ishak, pasaliaan Hagar jeung Sarah terus lumangsung nepi ka Ibrahim ngusir awéwé budak éta, ku kituna nerapkeun deui panahanan anu séjén kana dirina.

Opat malaikat Islam dileupaskeun dina awal nubuat tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé dina Wahyu pasal salapan ayat lima belas, tuluy maranéhna dikekang dina 11 Agustus 1840.

Jeung malaikat anu kagenep niup tarompetna, sarta sim kuring ngadéngé hiji sora ti opat tanduk mezbah emas anu aya di payuneun Allah, nyarios ka malaikat anu kagenep, anu nyekel tarompét éta, “Leupaskeun opat malaikat anu kabeungkeut di walungan gedé Efrat.” Geus kitu, opat malaikat éta dileupaskeun, anu geus disadiakeun pikeun sajam, sapoé, sabulan, jeung sataun, pikeun maéhan sapertilu umat manusa. Wahyu 9:13–15.

Sanggeus Islam tina bala katilu dileupaskeun pikeun nyerang dina 9/11, George W. Bush ngamimitian perangna ngalawan térorisme di sakuliah dunya sarta nerapkeun hiji pangwates ka Islam. Sebutan anu kahiji ngeunaan Ismael, lambang Islam, nétélakeun yén turunan Ismael bakal ngalawan unggal jalma, sarta unggal jalma bakal ngalawan maranéhna.

Tuluy malaikat PANGERAN nyarios ka anjeunna, “Tingali, maneh keur kakandungan, sarta bakal ngalahirkeun saurang putra, jeung kudu mere ngaran anjeunna Ismael; sabab PANGERAN parantos nguping kasangsaraan maneh. Jeung anjeunna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma ngalawan anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di payuneun sakumna dulur-dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

Islam teh kakawasaan dina ahir dunya anu “unggal leungeun jalma” bakal ngalawan ka dinya, jeung Islam bakal ngalawan ka unggal jalma, sakumaha hal éta keur kacumponan kalayan sampurna kiwari. Pakasaban husus Islam minangka lambang nubuat nyaéta pikeun ngabalukarkeun perang dunya. Ieu perkara diteguhkeun ku carita Élia, Yohanes Jurubaptis, sarta diwakilan minangka “ngamurkakeun bangsa-bangsa” dina kitab Wahyu.

“Mimiti mangsa kasusah éta,” anu disebatkeun di dieu, lain nuduhkeun kana waktu nalika bala-bala éta mimiti dituangkeun, tapi kana hiji mangsa pondok pas saméméh éta dituangkeun, nalika Kristus aya di Bait Suci. Dina waktu éta, bari karya kasalametan keur ditutup, kasusah bakal mimiti nimpah ka bumi, jeung bangsa-bangsa bakal ambek, sanajan kitu tetep dikendalikeun sangkan henteu ngahalangan karya malaikat katilu. Dina waktu éta “hujan panungtung,” atawa panyegeran ti payuneun Gusti, bakal datang, pikeun méré kakawasaan ka sora tarik malaikat katilu, sarta nyiapkeun para wali supaya sanggup nangtung dina mangsa nalika tujuh bala panungtung bakal dituangkeun.” Early Writings, 85.

Dina “poé-poé” nalika hujan panungtungan keur turun, Kristus ngadegkeun Karajaan kamulyaan-Na sakumaha digambarkeun dina kitab Daniel.

Dina mangsa raja-raja ieu, Allah sawarga bakal ngadegkeun hiji karajaan, anu moal kungsi dibinasakeun; jeung karajaan éta moal diserahkan ka bangsa séjén, tapi éta bakal ngaremurkeun jeung ngalenyepan sakabéh karajaan ieu, sarta éta bakal nangtung salalanggengna. Daniel 2:44.

Dina “poé-poé” nalika Kristus ngadegkeun Karajaan kamulyaan-Na, maranéhna anu jadi “makuta” kamulyaan-Na dipapadankeun jeung para pamabok anu maké “makuta” kasombongan. “Témbong” Habakuk anu kudu ditulis jeung dijelaskeun kalawan écés dina “loh-loh” ngagambarkeun sacara écés kasaksian sajarah ngeunaan bebeneran-bebeneran dasar Adventisme. Dina kasaksian Habakuk, dua golongan dina Yoél, boh “kasombongan” boh “kamulyaan,” dilambangkeun minangka hiji golongan anu—dibenerkeun ku iman atawa anu—diangkat ku kasombongan. Ayat kaopat tina pasal kadua nyanghareupan dua golongan éta, sarta éta sajajar jeung ilustrasi klasik ngeunaan urang Farisi jeung Pamungut Cukai. Pamungut Cukai mulang ka imahna geus dibenerkeun, sedengkeun “jiwa” urang Farisi “teu lempeng,” sabab éta “diangkat.”

Tenjo, nyawana anu ngabarega téh henteu lempeng dina dirina; ari anu bener mah bakal hirup ku iman-na. Habakuk 2:4.

Dina ayat saterusna, Habakuk nétélakeun yén golongan anu haténa kaangkat ku kasombongan téh nyaéta jalma-jalma mabok, ku kituna ngahubungkeun jalma-jalma mabok dina kitab Yesaya jeung Habakuk jeung “kasombongan.”

Memang deuih, lantaran manehna ngalanggar ku anggur, manehna téh jalma sombong, henteu cicing di imahna, anu ngalegaan kahayangna siga kuburan, sarta saperti pati, jeung moal kungsi ngarasa cukup, tapi ngumpulkeun ka dirina sakabéh bangsa, jeung ngundeur ka dirina sakabéh umat. Habakkuk 2:5.

Perlu diémutan yén ayat-ayat ieu dina Habakkuk lain ngan ukur kaeusi dina sajarah Millerite, tapi ogé yén kaeusianna téh jadi poko bahasan anu ilahar ku Ellen White jeung para panaratas awal Adventisme. Jalma-jalma anu dibenerkeun ku iman anu digambarkeun dina ayat kaopat dina sajarah Millerite téh nya éta maranéhna anu tahan ngaliwatan krisis kuciwa anu kahiji, anu nandaan boh mangsa reureuh boh datangna amanat malaikat kadua anu ngawartakeun runtagna Babul. Kaum Millerite ngartos dina sajarah pangujian éta yén umat perjangjian baheula, anu sacara sajarah téh urang Protestan, geus jadi putri-putri Babul. Urang Protestan éta nya éta Protestan anu diwakilan ku garéja Sardis, anu ngawakilan hiji umat perjangjian, sabab maranéhna miboga “ngaran”, lambang boh tabiat boh hubungan perjangjian, tapi maranéhna geus paéh.

Jeung ka malaikat jamaah di Sardis tuliskeun kieu: Kieu saur Anjeunna anu nyekel tujuh Roh Allah jeung tujuh béntang; Kami nyaho kana sagala padamelan anjeun, yén anjeun boga ngaran yén anjeun hirup, padahal sabenerna geus paéh. Wahyu 3:1.

Dina prosés pangujian taun 1844 anu dimimitian dina 19 April sarta tuluy réngsé dina 22 Oktober—jalma-jalma anu gagal dina prosés pangujian éta jadi kaangkat ku kasombongan, jeung lamun urang ngan ukur maca ayat-ayat anu nuturkeun ayat kalima, sipat has tina kasombongan manusa téh dicontoan di dinya ku hiji gambaran ngeunaan kaangkuhan kapausan jeung ngagungkeun diri. Éta dipungkas dina ayat ka dua puluh, di mana diucapkeun yén Gusti aya di Bait

Suci-Na anu suci; sakumna bumi kudu cicingeun.

Ari PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing sakumna bumi cicingeun di payuneun Anjeunna. Habakuk 2:20.

Ayat kadua tina Habakuk pasal dua nuduhkeun kuciwa anu kahiji dina 19 April 1844, sarta éta pasal ditutup ku ayat ka dua puluh, anu écés nandaan 22 Oktober 1844 waktu Gusti sumping ngadadak ka Bait-Na.

Opat Kadatangan dina 22 Oktober 1844 (baris demi baris)

“Datangna Kristus minangka Imam Agung urang ka tempat nu pangsucina, pikeun ngabersihan tempat suci, sakumaha dipidangkeun dina Daniel 8:14; datangna Putra manusa ka Nu Sepuh Poe, sakumaha dipedar dina Daniel 7:13; jeung datangna Gusti ka Bait-Na, sakumaha geus dinubuatkeun ku Malakhi, mangrupikeun gambaran-gambaran tina kajadian anu sarua; jeung ieu ogé dilambangkeun ku datangna panganten lalaki ka pesta kawinan, sakumaha diterangkeun ku Kristus dina pasemon ngeunaan sapuluh parawan, dina Mateus 25.” The Great Controversy, 426.

Ayat katilu jeung kaopat nangtukeun dua golongan anu dihasilkeun dina prosés pangujian tina ayat kadua nepi ka ayat ka dua puluh, nyaéta prosés pangujian ti 19 April 1844 nepi ka 22 Oktober 1844. Ayat kaopat nepi ka ayat ka salapan welas nyanghareupan kakawasaan kapapaan, iwal ayat ka opat welas anu nyanghareupan sajarah anu nuturkeun turunna malaikat dina Wahyu pasal dalapan welas dina 9/11.

Sabab bumi bakal pinuh ku pangaweruh ngeunaan kamulyaan PANGERAN, sakumaha cai nutupan laut. Habakuk 2:14.

Dina prosés pangujian malaikat kadua dina sajarah Millerit, kabentuk dua golongan panyembah, tuluy engké kanyataanana némbongan dina mangsa krisis tanggal 22 Oktober 1844. Watak jalma-jalma jahat dina éta petikan téh nyaéta watak kapapaan, jeung dina mangsa pangujian éta, urang Millerit anu satia nepi ka ngawartakeun, luyu jeung amanat malaikat kadua, yén gereja Protestan geus jadi putri-putri Roma lantaran maranéhna nampik amanat Millerit. Pasulayan anu mekar ti mimiti tanggal 19 April nepi ka ahirna dina tanggal 22 Oktober téh mangrupa tempat watak, boh minangka nu sombong ku nginum anggur Babul saperti Belsyazar, boh minangka saurang anu, saperti Daniél di payuneun Belsyazar, dibenerkeun ku iman-na, jadi katingali. Pasulayan éta téh tempat drama kabuka, anu ngahudangkeun dunya kana kanyataan-kanyataan langgeng anu patali jeung amanat malaikat katilu. Latar antara nu mabok jeung nu dibenerkeun ditempatkeun dina kontéks yén perkara anu dipasualankeun téh nyaéta kumaha dunya dipaparin terang kana isu-isu éta, “For the earth shall be filled with the knowledge of the glory of the Lord, as the waters cover the sea.” Panyorotanan éta dimimitian dina 9/11.

Dina panutup sajarah anu dilambangkeun dina Habakuk pasal dua, Gusti ngadadak sumping ka Bait-Na dina 22 Oktober 1844. Anjeunna ngalakukeun éta pikeun ngawujudkeun nubuat anu ditepikeun-Na minangka Palmoni dina ayat opat belas tina Daniel dalapan.

Palmoni

Dina poe kasapuluh bulan katujuh dina kalénder Alkitabiah, anu dina taun 1844 tumiba dina poe ka dua puluh dua bulan kasapuluh, Habakkuk 2:20 kacumponan, sarta angka simbolis “220” tiasa katingali dina ‘bab jeung ayat’ anu nandaan hiji parobahan dispensasional dina padamelan Kristus di Bait Suci sawarga. Hiji ciri profétis tina saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta yén maranéhna téh jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat. Nuturkeun Kristus hartina nuturkeun Anjeunna dina Pangandika-Na.

Dina Firman-Na, angka “220” sacara simbolis ngalambangkeun ngahijina kaallahan jeung kamanusaan, sarta pagawéan anu dipimiti ku Kristus dina tanggal éta téh nya éta pagawéan ngahijikeun kaallahan-Na jeung kamanusaan. Dina taun 1844, dina poe ka dua puluh dua bulan ka sapuluh, atawa sacara simbolis dua puluh dua dikali sapuluh sarua jeung “220” ($22 \times 10 = 220$), atawa bisa disebut, dina tanggal anu sacara simbolis sarua jeung “220,” Habakuk “2:20” kacumponan nalika Kristus ngalih ti tempat suci ka Tempat Nu Maha Suci pikeun ngamimitian pangadilan panalungtikan.

Palmoni, Bilangan anu Endah, nangtung dina “patanyaan jeung jawaban” anu jadi tihang puseur Adventisme, sarta kalolobaan umat Advent teu sadar pisan kana éta bebeneran.

“Tulisan Suci anu, ngaleuwihan sadaya nu séjén, geus jadi boh dasar boh tihang puseur tina iman Advent nyaéta pernyataan, ‘Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.’ [Daniel 8:14.]” *The Great Controversy*, 409.

Daniel pasal dalapan ayat tilu welas jeung opat welas ngagambarkeun hiji patalékan dina ayat tilu welas anu dituturkeun ku hiji jawaban dina ayat opat welas. Kecap Ibrani Palmoni ditarjamahkeun jadi “jalma suci anu tangtu éta” dina ayat tilu welas, sarta éta ngaran husus Kristus ngandung harti Nu Ajaib anu Ngitung, atawa Nu Ngitung Rahasia.

Nalika Ellen White netelakeun yén ayat kaopat welas téh pilar puseur jeung pondasi Adventisme, anjeunna nempatkeun tekenan ilahi kana patalékan jeung jawaban dina dua ayat ieu, anu nungtut sangkan Kristus, salaku Juruwilang Nu Ajaib, jadi titik rujukan anu utama. Sister White sababaraha kali nekenkeun pentingna ningali Kristus minangka bebeneran puseur tina unggal petikan, sarta dina ayat katilu welas jeung kaopat welas aya penampakan Kristus sacara langsung—“that certain saint,”—nyaéta Palmoni.

Nalika Adventisme nampik “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep taun 1863, maranéhna nutup panon ka Palmoni, sabab struktur nubuat tina éta patalékan jeung jawaban dumasar kana patalina “tujuh mangsa” Musa jeung “dua rébu tilu ratus poé” Daniel. “Tujuh mangsa” Musa, nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh taun, jeung “dua rébu tilu ratus sonten jeung isuk” Daniel, nyaéta dua rébu tilu ratus taun, ngabogaan patalina sacara nubuat anu diteguhkeun ku waktu, anu dilambangkeun ku angka, sarta Sang Pangeusian Angka nu Ajaib aya pas di tengah-tengah patalékan jeung jawaban anu jadi tihang puseur Adventisme. Jalma-jalma anu kungsi maca tulisan-tulisan Josephus bisa jadi émut kana alesan-alesan logisna nalika anjeunna ngaidentifikasi dua hal husus anu diciptakeun ku Allah. Nu hiji nyaéta basa Ibrani, jeung nu hiji deui nyaéta waktu

anu bisa diukur, anu satuluyna merlukeun matematika.

Ayat katilu naros, “Sabaraha lila?” Ayat éta henteu naros, “iraha,” tapi naros, “sabaraha lila?” Naha pananya éta ngeunaan lilana waktu (sabaraha lila?) atawa ngeunaan hiji titik waktu (iraha?) téh hal anu kacida pentingna pikeun dipikaharti kalawan leres. Jawaban kana pananya dina ayat kaopat belas téh boh netelakeun hiji titik waktu, boh hiji jangka waktu, jeung kamungkinan duanana; nanging naon waé jawabanana, éta kudu ditempatkeun dina kontéks pananya dina ayat katilu belas. Pikeun ngabagi Firman kalayan leres, nyaéta pikeun nyebutkeunana deui, pikeun ngartos jawaban ayat kaopat belas kalayan leres, diperlukeun pamahaman anu bener kana kontéks pananyana. Naha éta “iraha” atawa “mangka”?

Para nu mabok Epraim ngajarkeun kalawan samar yén ayat kaopat belas téh keur nandakeun hiji titik waktu, anu ku maranéhna dihartikeun minangka 22 Oktober 1844, jeung nalika maranéhna ngalakukeun kitu, maranéhna bisa waé ngarujuk kana petikan anu kakara urang cutat tina The Great Controversy, tapi Firman Allah teu kungsi robah jeung teu kungsi gagal. Patarosan ngeunaan “sabaraha lila” téh nandakeun lilana hiji mangsa, lain hiji titik waktu. Tanggal 22 Oktober 1844 ngamimitian jaman pangadilan panalungtikan, sarta bebeneran-bebeneran anu patali jeung éta padamelan ngawakilan Injil langgeng sarta jauh leuwih penting batan saukur tanggal nalika éta dimimitian.

Tata basa Ibrani écés, sarta harti anu sarua éta geus ditarjamahkeun kana King James Version. Henteu ngan ukur tata basana écés nempatkeun éta patalékan dina kontéks lilana waktu, tapi patalékan “sabaraha lila” ogé mangrupa hiji lambang nubuat Alkitabiah. Bisa dibuktikeun dumasar kana sababaraha saksi yén patalékan “sabaraha lila” salaku hiji lambang ngawakilan sajarah 9/11 nepi ka hukum Minggu. Urang baris heula nalungtik lambang “sabaraha lila” saméméh urang balik deui ka Palmoni jeung Yoel.

Sabaraha lami? Yesaya Genep

Dina Yesaya pasal genep ayat tilu, para malaikat netelakeun yén bumi pinuh ku kamulyaan Allah.

Sarta maranehna silih sasambat, pokna, Suci, suci, suci, PANGERAN Nu Maha Kawasa; sakuliah bumi pinuh ku kamulyaan-Na. Yesaya 6:3.

Nyonya White ngahubungkeun turunna malaikat dina Wahyu dalapan welas jeung para malaikat dina ayat tilu.

“Waktu maranéhna [para malaikat] ningali mangsa nu bakal datang, nalika sakuliah bumi bakal pinuh ku kamulyaan-Na, lagu puji-pujian kameunangan digemakeun ti nu saurang ka nu séjén dina kidung nu merdu, ‘Suci, suci, suci, nyaéta Gusti Nu Maha Kawasa.’” Review and Herald, 22 Désémber 1896.

Yesaya aya dina 9/11 sarta anjeunna naros, “dugi ka iraha” anjeunna kudu nampilkeun pekabaran 9/11 ka hiji umat Laodikea anu henteu hayang ningali atawa ngadangu. Anjeunna dibéjaan yén anjeunna kudu tetep satia nepi ka kota-kota diruntuhkeun, sarta karuksakan kota-kota éta, anu dimimitian dina waktu hukum Minggu nalika murtad nasional dituturkeun ku karuntuhan nasional.

Tuluy saur Kami, “Duh Gusti, nepi ka iraha?” Jeung Mantenna ngawaler, “Nepi ka kota-kota jadi ruruntuhan tanpa pangeusi, jeung imah-imah tanpa jelema, jeung tanah jadi taya banda pisan; sarta PANGERAN geus ngasingkeun manusa ka tempat anu jauh, jeung aya panyingkiran anu kacida gedéna di tengah-tengah tanah. Tapi sanajan kitu, di dinya bakal tetep aya sapersapuluh, sarta éta bakal mulang, tuluy bakal dihakan; lir tangkal teil jeung tangkal ek, anu hakékatna masih aya dina éta tangkal, waktu maranéhna ngarontokkeun daun-daunna: kitu deui bibit anu suci bakal jadi hakékatna.” Yesaya 6:11–13.

Dina 9/11, nalika bumi dipaparin cahaya ku kamulyaan Allah, Yesaya diurapi pikeun nepikeun amanat hujan panungtungan, sarta anjeunna naros, “dugi ka iraha” anjeunna kudu nepikeun amanat 9/11 ka jalma-jalma anu hatena geus jadi gaji? Jawabanna nyaéta “dugi ka” hukum Minggu, nalika bakal aya “pangantep anu gedé di tengah-tengah nagri.” “Pangantep anu gedé” éta diwujudkeun ku Adventisme Laodikea anu, ku Yesaya dina bab dua puluh dua, dilambangkeun salaku Sebna.

Lah, PANGERAN bakal ngangkut maneh ku panangkepan anu kuat, sarta enya-nya bakal nutupan maneh. Mantenna pasti bakal ngagulingkeun jeung ngalungkeun maneh kalayan kekerasan kawas bal ka hiji nagri anu lega; di dinya maneh bakal pae, jeung di dinya kareta-kareta kamulyaan maneh bakal jadi kahinaan pikeun kulawarga dunungan maneh. Jeung Kami bakal ngusir maneh tina kalungguhan maneh, sarta tina pangkat maneh anjeunna bakal nurunkeun maneh. Yesaya 22:17–19.

Adventisme Laodikia ninggalkeun bebeneran dina mangsa hukum Minggu, sarta di dinya maranéhna “ditumbangkeun,” sakumaha digambarkeun dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh hiji.

Anjeunna ogé bakal asup ka tanah anu mulya, sarta loba nagara bakal dijungkirbalikkeun; tapi ieu bakal luput tina leungeunna, nya éta Edom, jeung Moab, jeung para pangagung ti bani Amon. Daniel 11:41.

Nalika Yesaya naros, “dugi ka iraha,” anjeunna diparéntahkeun supaya nampilkeun éta amanat ka Adventisme nepi ka hukum Minggu, nalika “seueur” dina Daniel sabelas ayat opat puluh hiji bakal “digulingkeun,” nalika maranéhna ninggalkeun Sabat jeung Allah. Tuluy maranéhna bakal dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti, sakumaha dilambangkeun dina kitab Wahyu, tempat sakabéh kitab-kitab dina Alkitab patepung jeung réngsé, sarta tempat Yesaya dua puluh dua, Sebna anu “dikantelkeun kalayan kekerasan” “saperti bal ka hiji nagri anu lega,” nalika maranéhna “dipiceun” “jauh pisan.”

Dina éta mangsa, sésa umat, anu digambarkeun minangka “saperpuluh” (anu mangrupa perpuluhan), “baralik”; anu dina éta petikan disaruakeun jeung tatangkalan anu miboga “zat” anu tetep nyésa nalika daun-daunna ragrag. “Daun” ngawakilan pangakuan dina perlambang nubuat. Nalika Adventisme nepi ka hukum Minggu sarta narima poé kahiji dina saminggu gaganti Sabat Allah, maranéhna bakal miceun daun “pangakuan” maranéhna sarta moal deui ngaku ngajaga Sabat Allah poé katujuh.

“Ngutukna tangkal ara téh nya éta hiji misil anu diwujudkeun ku lampah. Éta tangkal anu teu buahan, bari ngapungkeun daun-daunna anu pinuh ku pura-pura pas pisan di payuneun Kristus, téh mangrupa lambang bangsa Yahudi. Jurusalamet ngersakeun supaya ka murid-murid-Na jadi écés sababna jeung pastina karuksakan Israil. Pikeun maksud éta Anjeunna maparin sipat-sipat moral ka éta tangkal, sarta ngajadikeun éta tangkal panyingkab bebeneran ilahi. Urang Yahudi nangtung béda ti sakumna bangsa séjén, bari ngaku satia ka Allah. Maranéhna geus dipaparin ni'mat anu husus ku Mantenna, sarta maranéhna ngaku boga kabeneran ngaleuwihan unggal bangsa lianna. Tapi maranéhna geus ruksak ku kanyaah ka dunya jeung ku kasarakahan kana kauntungan. Maranéhna ngagungkeun pangaweruhna, tapi maranéhna teu nyaho kana pangersa-pangersa Allah, sarta pinuh ku kamunafikan. Saperti tangkal anu teu buahan, maranéhna ngalegaan dahan-dahanna anu pinuh ku pura-pura ka luhur, katingali subur tur éndah dipandang, tapi anu dihasilkeunana “teu aya lian iwal ti daun wungkul.” Agama Yahudi, kalayan Bait Allahna anu agung, altar-altar sucina, imam-imamna anu maké mitra, jeung upacara-upacarana anu ngagugah rasa hormat, mémang éndah dina panémbong lahiriah, tapi handap asor, kanyaah, jeung kahadean ka sasama téh teu aya.”

“Sakabéh tangkal dina kebon anjir éta taya buahna; tapi tangkal-tangkal anu teu boga daun mah henteu nimbulkeun harepan, sarta henteu ngabalukarkeun kuciwa. Ku tangkal-tangkal ieu bangsa-bangsa kapir dilambangkeun. Maranéhna sarua miskinna ku kasalehan saperti urang Yahudi; tapi maranéhna henteu ngaku-ngaku ngabaktikeun diri ka Allah. Maranéhna henteu nyieun pura-pura sombong ngeunaan kasaéan. Maranéhna buta kana padamelan jeung jalan-jalan Allah. Pikeun maranéhna mangsa buah anjir can acan datang. Maranéhna masih kénéh ngadagoan hiji poé anu bakal mawa ka maranéhna cahaya jeung pangharepan. Urang Yahudi, anu geus narima berkah anu leuwih gedé ti Allah, dipertanggungjawabkeun ku sabab nyalahgunakeun karunia-karunia ieu. Kaistiméwaan-kaistiméwaan anu ku maranéhna dipikareueus téh ngan ukur nambahan kasalahan maranéhna.” *The Desire of Ages*. 582, 583.

Dina mangsa hukum Minggu, pangakuan Adventisme Laodikia yén maranéhna téh umat pasatujuan Allah sirna, sabab maranéhna narima tanda tina pasatujuan pati sarta nolak meterai tina pasatujuan hirup. Saterusna maranéhna miceun daun-daun pangakuanana, sarta anu katembong téh hiji sesa umat anu dilambangkeun ku Yesaya, anu dina 9/11 “mulang” ka jalan-jalan baheula, tuluy direndahkeun nepi ka lebu waktu maranéhna (Yesaya) nganyahokeun pangalamanana anu geus ruksak, sarta satuluyna dimurnikeun ku bara anu dicokot tina altar. Sister White ngawartosan ka urang yén bara tina altar téh ngagambarkeun pemurnian, nanging pemurnian téh saukur naon anu kajadian ku sabab bara éta noel biwir Yesaya.

“Bara hurung téh ngalambangkeun panyucian. Lamun éta noél biwir, moal aya kecap anu najis bakal kaluar ti dinya. Bara hurung ogé ngalambangkeun kakuatan tina usaha-usaha para palayan Gusti.” *Review and Herald*, October 16, 1888.

“Batubara” ti altar anu dialungkeun ka bumi dina poé-pocé panungtungan téh nyaéta batubara anu dialungkeun ka bumi nalika segel katujuh, nyaéta segel anu pamungkas, dibuka dina lima ayat kahiji tina Wahyu pasal dalapan. Yesaya, ku kituna ogé anu saratus opat puluh opat rébu, disucikeun ku batubara anu nyabak biwir maranéhna, tapi “batubara” éta téh hiji pesen. Éta nyabak biwir maranéhna nalika maranéhna nyokot kitab éta tina leungeun malaikat sarta ngahakanana.

Sucikeun maranéhna ku kayaktian-Na: pangandika-Na teh kayaktian. Yohanes 17:17.

Jalma anu “mulih” tuluy jadi sesa (sésa nu kari) digambarkeun minangka tangkal oak jeung tangkal teal, sarta sakumaha Kristus geus “ngajénan tangkal ku sipat moral, sarta ngajadikeun éta panarjamah bebeneran ilahi,” tangkal-tangkal dina Yesaya miboga “sipat moral” dina dirina, sakumaha dilambangkeun ku “zatna.” Zat éta tetep aya dina tangkal-tangkal éta, sanajan jalma-jalma anu ngan ukur daun pangakuan wungkul dipiceun. “Bibit suci” téh nyaéta “zat” éta, sarta Kristus téh “bibit suci” dina nubuat. Tangkal-tangkal anu digambarkeun minangka sesa, kitu deui ku Yesaya sorangan dina pasal genep, ngagambarkeun manusa, ku kituna ngagambarkeun kamanusaan; sedengkeun bibit suci ngagambarkeun kaallahan. Ku kituna, Yesaya genep nandakeun panyucian Adventisme ti 9/11 nepi ka hukum Minggu, sarta rinci-rinci anu disumbangkeun ku Yesaya kana sajarah nubuatan éta sadayana digambarkeun ku pananyana, “dugi ka iraha?” Pikeun Yesaya, jawaban kana “dugi ka iraha?” téh ti 9/11 nepi ka hukum Minggu.

Sabaraha Lila? 1840–1844

Tanggal 11 Agustus 1840 ngalambangkeun 9/11, sarta dina sajarah nubuat ti 11 Agustus 1840 nepi ka 22 Oktober 1844 lumangsung perang di Gunung Karmel antara Elia jeung para nabi Isebel. Ahirna, para nabi Baal kabuktian minangka nabi palsu sarta dihukum pati ku Elia, tapi dina pisan awal papadéan éta Elia nanya, “dugi ka iraha” maranéh ngadadak eureun di antara dua pamadegan.

Geus Élia sumping ka sakumna rahayat, tuluy ngandika, “Nepi ka iraha maraneh rék terus ragu antara dua pamadegan? Lamun PANGERAN teh Allah, turutlah ka Anjeunna; tapi lamun Baal, turutlah ka anjeunna.” Ari rahayat henteu ngawalon anjeunna saperkawis ogé. Tuluy Élia ngandika deui ka rahayat, “Kuring, ngan kuring sorangan, anu masih kénéh kari jadi nabi PANGERAN; ari nabi-nabi Baal aya opat ratus lima puluh urang.” 1 Raja-raja 18:21, 22.

Elia aya dina 11 Agustus 1840; nanyakeun ka generasi éta naha pekabaran Millerite téh leres atawa palsu? Ieu téh pesen anu séjén ka Laodikea, sakumaha Yesaya genep.

“Rébuan jalma dipingpin pikeun narima bebeneran anu diwawarkeun ku William Miller, sarta abdi-abdi Allah dihudangkeun dina sumanget jeung kakawasaan Elia pikeun ngawartakeun éta amanat. Saperti Yohanes, nu miheulaan Yesus, maranéh anu ngawawarkeun amanat anu khidmat ieu ngarasa kapaksa pikeun neundeun kampak dina akar tangkal, sarta ngagero ka manusa supaya ngahasilkeun buah-buah anu pantes pikeun tobat. Kasaksian maranéhna dipaparin pikeun ngahudangkeun sarta mangaruhan gereja-gereja kalayan kacida kuatna, sarta némbongkeun tabiat maranéhna anu sajati. Jeung nalika panggeuing anu khidmat pikeun ngungsi tina murka anu bakal datang dikumandangkan, loba anu ngahiji jeung gereja-gereja narima amanat panyageur; maranéhna ningali kamurtadanana, sarta ku cimata tobat anu pait jeung kanyeri jiwa anu jero, maranéhna ngahinakeun diri di payuneun Allah. Jeung nalika Roh Allah maparin panyicingan-Na kana maranéhna, maranéhna nulungan ngaguar sora ieu, ‘Sieun ka Allah, sarta pasrahkeun kamulyaan ka Anjeunna; sabab jam pangadilan-Na geus datang.’” Early Writings, 233.

Dina sajarah pangujian taun 1840 nepi ka 1844, jalma-jalma Protestan anu nampik amanat Élia jadi putri-putri Roma sarta nyerahkeun jubah Protestanisme ka Adventisme Millerit. Ku Yesaya jeung

Élia, urang boga dua saksi anu méré kasaksian kana kanyataan yén patalékan “sabaraha lilana” téh mangrupikeun lambang tina sajarah anu dimimitian dina 9/11 jeung ditungtungan ku hukum Minggu. Dina sajarah Millerite, 11 Agustus 1840 sajarah jeung 9/11, sarta 22 Oktober 1844 sajarah jeung hukum Minggu. Nalika seuneu turun ti sawarga sarta meakkeun kurban Élia, dua belas batu éta sadayana kasinari babarengan jeung kurban éta, ku kituna nandaan saratus opat puluh opat rébu minangka hiji panji anu digambarkeun minangka batu-batu anu kasinari. Saterusna para nabi palsu dipaéhan ku Élia, sakumaha Amérika Sarikat, nabi palsu éta, dipaéhan salaku karajaan kagenep dina hukum Minggu.

Yesaya genep nekenkeun hiji prosés pangwujudan, panyucian, jeung pamurnian di antara umat Allah ti 9/11 nepi ka hukum Minggu. Elia keur nyanghareupan sikep Laodikea umat Allah, tapi ogé méré bukti pikeun ngabédakeun antara nabi anu sajati jeung nabi anu palsu, sarta ku kituna antara amanat anu sajati atawa anu palsu. Ku sabab kitu, dimimitian ti 11 Agustus 1840 jeung ditungtungan dina 22 Oktober 1844, hiji ujian nu buat didatangan ka kaum Protestan dina mangsa Sardis, sarta sakumaha seuneu di Gunung Karmel ngahasilkeun pamisahan jadi dua golongan, dua golongan ogé dinyatakeun dina taun 1844. Hiji golongan dina prosés ujian éta nyaéta umat perjangjian anu baris geura jadi “baheula,” sarta golongan séjénna nyaéta Adventisme Millerite anu ku Allah bakal diasupkeun kana perjangjian dina 22 Oktober 1844. Mangsa ujian jeung pamisahan éta téh carita kebon anggur, sabab Adventisme Millerite dipintonkeun minangka nabi anu sajati dina titik anu sarua nalika Protestantisme Sardis mimiti ngalaksanakeun peranna minangka Protestantisme murtad. Sakumaha nabi-nabi Baal dibuka kedokna minangka palsu, kitu ogé umat perjangjian baheula dibuka kedokna tuluy diidentifikasi ku kaum Millerite minangka anak awéwé Roma. Carita Gunung Karmel, kitu deui panggenepan sajarah éta dina jaman kaum Millerite, méré saksi kadua ka Yesaya genep yén patalékan, “dugi ka iraha,” mangrupikeun lambang tina kurun waktu ti 9/11 nepi ka hukum Minggu.

“PANGERAN Allahna Ibrahim, Ishak, jeung Israil,’ ceuk pamundut nabi, ‘mugi kapayunna kanyahoan dina poe ieu yen Gusti téh Allah di Israil, jeung yen abdi téh abdi Gusti, sarta yen sagala ieu ku abdi dipigawé nurutkeun kana pangandika Gusti. Dangukeun abdi, nun PANGERAN, dangukeun abdi, supaya ieu umat nyaho yen Gusti téh PANGERAN Allah, sarta yen Gusti parantos mulangkeun deui hate maranehna ka Gusti.’”

“Jempling, beurat ku kaagunganana nu ngageterkeun, nyampak ka saréréa. Para imam Baal ngageter ku kasiéunan. Ku lantaran nyaraho kana kalepatanana, maranéhna ngadagoan hukuman anu geuwat tumiba.”

“Can lila geus réngsé do’a Nabi Éliyah bérés, seuneu api, lir kilat nu caang ngagurilap, turun ti sawarga kana altar nu geus ditegakkeun, ngaduruk kurban, ngelak cai nu aya dina solokan, malah nepi ka meakkeun batu-batu altar éta. Caangna seuneu nu hurung ngageleger téh nyaangan gunung sarta matak nyilaukeun panon jalma réa. Di lebak-lebak handap, tempat loba jalma keur nengetan kalayan kahariwang nu ngagantung kana sagala lampah jalma-jalma nu aya di luhur, turunna seuneu éta katémbong écés, sarta maranéhna kabéh kagét ku éta paningal. Eta téh nyarupaan tihang seuneu nu di Laut Beureum misahkeun urang Israil ti pasukan urang Mesir.

“Jalma-jalma di gunung éta sujud nyembah kalayan pinuh ku kasieunan ka Allah anu teu katingali. Maranéhna teu wani neraskeun nenjo seuneu anu dikirim ti Sawarga. Maranéhna sieun yén dirina sorangan bakal tumpur ku éta seuneu; sarta, sanggeus kasadarkeun ku kawajiban maranéhna pikeun ngaku Allahna Elia minangka Allah karuhun maranéhna, anu pantes dipiunjuk kasatiaan, maranéhna ngagero babarengan saolah-olah ku hiji sora, ‘PANGERAN, Mantenna téh Allah; PANGERAN, Mantenna téh Allah.’ Kalawan écés anu matak ngageunjeungkeun, éta sora ngagema di sakuliah gunung jeung mantul ka dataran di handapna. Tungtungna Israil hudang, henteu deui kagelabuh, sarta tobat. Tungtungna éta bangsa ningali sabaraha gedéna maranéhna geus ngahinakeun Allah. Sipat ibadah ka Baal, sabanding jeung pangbakti anu lumrah ditungtut ku Allah anu sajati, kaciri pinuh. Jalma-jalma ngakuan kaadilan jeung rahmat Allah dina nahan ibun jeung hujan nepi ka maranéhna dibawa pikeun ngaku asmana. Ayeuna maranéhna geus siap pikeun ngaku yén Allahna Elia téh ngungkulan sagala brahala.” Prophets and Kings, 153.

Sabaraha lami? Musa

Mimitina kalina patalékan simbolis, “sabaraha lila,” diangkat dina Firman nubuat téh aya dina bala anu kadalapan anu tumiba ka urang Mesir dina jaman Musa. Bala anu kadalapan téh nyaéta “walang” (lambang Islam) anu didatangan ku “angin ti wétan” (lambang Islam).

Tuluy Musa jeung Harun sumping ka payuneun Firaun, tuluy maranehna nyarios ka anjeunna, “Kieu timbalan PANGERAN, Allah urang Ibrani: Nepi ka iraha maneh embung ngarendahkeun diri di payuneun Kami? Leupaskeun umat Kami, supaya maranehna ngabakti ka Kami. Sabab lamun maneh tetep nolak ngaleupaskeun umat Kami, tingali, isukan Kami rek mawa balaréa walang kana wewengkon maneh. Jeung eta bakal nutupan beungeut bumi, nepi ka bumi moal katempo deui; sarta eta bakal ngahakan sesa anu salamet, anu masih nyésa keur maneh sanggeus hujan es, sarta bakal ngahakan unggal tangkal anu tumuwuh keur maneh ti kebon. Jeung eta bakal ngeusian imah maneh, jeung imah sakabeh abdi-abdi maneh, jeung imah sakabeh urang Mesir; anu can kungsi katingali ku karuhun maneh, boh ku karuhunna deui, ti mimiti maranehna aya di bumi nepi ka poé ieu.” Tuluy anjeunna malik, sarta kaluar ti payuneun Firaun.

Tuluy-tuluy para abdi Fir’aun nyarios ka anjeunna, “Nepi ka iraha ieu lalaki bakal jadi jebakan pikeun urang? Leupaskeun éta jalma-jalma, sangkan maranéhna ngabakti ka PANGERAN Allah maranéhna. Naha can kénéh anjeun terang yén Mesir geus binasa?”

Musa jeung Harun dibawa deui ka hareupeun Firaun; tuluy anjeunna ngandika ka maranéhna, “Maranéh indit, ngawula ka PANGERAN Allah maranéh; tapi saha-saha baé anu baris indit?”

Tuluy Musa, “Kami baris indit jeung nu ngora jeung nu kolot, jeung anak lalaki jeung anak awéwé kami; kami baris indit mawa ingon-ingon domba jeung sapi kami, sabab kami wajib ngayakeun hiji pésta pikeun PANGERAN.”

Tuluy anjeunna ngalahir ka maranéhna, “Mugia PANGERAN nyarengan ka maranéh sakumaha sim kuring ngantep maranéh indit, jeung anak-anak maranéh; awas maranéh, sabab kajahatan aya di hareupeun maranéh. Teu kitu; ayeuna indit wéh maranéh anu lalaki, jeung

ngabakti ka PANGERAN; sabab éta anu dipikahayang ku maranéh.” Tuluy maranéhna diusir kaluar ti payuneun Firaun.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa, “Acungkeun leungeun maneh ka luhur tanah Mesir pikeun balalang, supaya maranéhna naék ka tanah Mesir sarta ngahakan sagala tutuwuhan di tanah éta, nya éta sakabéh anu kari ku hujan és.” Tuluy Musa ngacungkeun tongkatna ka luhur tanah Mesir, sarta PANGERAN ngadatangeun angin ti wetan ka éta tanah sapoé jeput sapeuting; sarta nalika geus isuk, angin ti wetan éta mawa balalang. Balalang téh naék ngaliput sakuliah tanah Mesir, sarta mararanggeuy di sakabéh wewengkon Mesir; kacida pikasieuneunana; saméméhna can kungsi aya balalang saperti maranéhna, sarta sanggeusna ogé moal aya deui anu saperti kitu. Sabab maranéhna nutupan beungeut sakuliah bumi, nepi ka tanah jadi poék; sarta maranéhna ngahakan sagala tutuwuhan di tanah éta, jeung sakabéh buah tatangkalan anu kari ku hujan és; nepi ka teu kari hiji-hijina ogé nu héjo, boh dina tatangkalan boh dina tutuwuhan di tegalan, di sakuliah tanah Mesir.

Geus Firaun buru-buru ngagero Musa jeung Harun; tuluy saur anjeunna, “Kaula parantos dosa ka PANGERAN, Allah maraneh, sareng ka maraneh. Ku sabab kitu ayeuna, hampura, abdi nyuhunkeun, dosa kaula ieu ngan sakali ieu waé, sareng panyuhunkeun ka PANGERAN, Allah maraneh, supados Anjeunna nyabut ti kaula pati ieu waé.” Tuluy anjeunna kaluar ti payuneun Firaun, teras nyuhunkeun ka PANGERAN. Jeung PANGERAN ngabalikkeun angin kulon anu kacida kuatna, anu ngangkut belalang-belalang éta sarta ngalungkeunana ka Laut Beureum; teu aya nyésa sanajan hiji belalang ogé di sakuliah wewengkon Mesir. Exodus 10:3–19.

Mimiti “PANGERAN Allahna urang Ibrani” naros, “Nepi ka iraha maneh embung ngarendahkeun diri di payuneun Kami?” tuluy sanggeus éta para abdina Firaun naros deui ka Firaun, “Nepi ka iraha ieu jelema bakal jadi jerat pikeun urang?” Patarosan éta diajukeun dina mangsa bala ka dalapan, anu saajar jeung 9/11 ku sababaraha alesan. Bala ka sapuluh nyaéta maehanna anak cikal, anu saajar jeung salib sarta diteruskeun ku kuciwa di sisi Laut Beureum, anu ku inspirasi disajajarkeun jeung kuciwana para murid dina waktu salib, anu saajar jeung Kuciwa Agung urang Millerit dina taun 1844. Tilu saksi éta sadayana saajar jeung undang-undang Minggu. Bala ka sapuluh nyaéta undang-undang Minggu, sarta dua bala saméméhna, bala ka dalapan mawa “belalang” ku hiji “angin wetan.” “Belalang” éta ngeusian sakuliah bumi, sakumaha Islam ayeuna keur ngoyagkeun sakuliah dunya lantaran geus nyebarkeun poékna ngaliwatan imigrasi anu dipaksakeun. Ngaran Latin “belalang gurun” nyaéta “locusta migratoria,” anu ngawakilan sumebarna Islam ngaliwatan imigrasi anu ditipologikeun dina dunya alamiah minangka migrasi.

Wabah kasalapan nya éta poék anu bisa karasa.

Sarta PANGERAN ngandika marang Musa, “Acungna tanganmu menyang langit, supaya ana pepeteng ing tanah Mesir, yaiku pepeteng kang bisa dirasakake.” Banjur Musa ngacungake tangane menyang langit; lan ana pepeteng kenthel ing saindenging tanah Mesir lawase telung dina. Wong-wong padha ora bisa padha sesawangan, lan ora ana siji bae kang metu saka panggonane lawase telung dina; nanging sakehe bani Israel padha nduweni pepadhang ana ing padunungane. Pangentasan 10:21–23.

Dina perlambang “dugi ka iraha” anu dilambangkeun ku Gunung Karmel jeung Élia aya hiji bédana anu dinyatakeun nalika seuneu turun ti sawarga. Allahna Élia ngalakukeun naon anu teu bisa dipigawé ku Baal. Dina sajarah Millerite, bédana éta dijieun antara Protestantisme Sardis anu geus murag jeung Adventisme Millerite. Dina perkara Musa, bédana éta nyaéta poék atawa caang. Aya caang di imah-imah urang Ibrani. Yesaya salajengna ngabéjaan ka urang yén jalma-jalma anu teu boga caang dina garis Musa, anu ogé maranéhanana anu dibinasakeun ku Élia, jeung anu kaleungitan jubah Protestantisme dina mangsa Millerite, nyaéta hiji “umat” anu “saéstuna ngadéngé, tapi henteu ngartos; jeung saéstuna ningali,” “tapi henteu nyarima.” Tuluy aya hiji pangandika ngeunaan umat ieu anu nyebutkeun, “Jieun hate umat ieu jadi gajih, jeung beuratkeun ceulina, sarta peureumkeun panonna; supaya maranéhanana ulah ningali ku panonna, jeung ulah ngadéngé ku ceulina, jeung ulah ngartos ku haténa, tuluy maranéhanana tobat, sarta cageur.”

Daék ngalakukeun éta pagawéan, tapi kakeueum ku pancén pikeun ngawawar ka jalma-jalma anu moal ngadéngé, Yesaya “teras ngandika,” “Gusti, dugi ka iraha?”

Tilu anu pamungkas tina sapuluh bala Mesir méré kasaksian ngeunaan tilu léngkah ti 9/11 nepi ka hukum Minggu. Dina 11 Agustus 1840 pekabaran malaikat kahiji dikuatkeun, sarta dina 19 April 1844 malaikat kadua sumping sarta dikuatkeun dina Exeter Camp Meeting tanggal 12–17 Agustus, sarta malaikat katilu sumping dina 22 Oktober 1844. Malaikat katilu saajar jeung hukum Minggu, ku kituna ngaidentifikasi hiji prosés tilu léngkah, sabab moal aya anu katilu lamun teu aya anu kahiji jeung anu kadua.

“Pesén anu kahiji jeung anu kadua dipasihkeun dina taun 1843 jeung 1844, sarta ayeuna urang aya dina pangwawaran pesén anu katilu; tapi katilu-titluna pesén éta masih kénéh kudu diwawarkeun. Ayeuna ogé sarua pentingna saperti iraha waé saméméhna yén éta kudu diulang deui ka jalma-jalma anu keur neangan bebeneran. Ku kalam jeung ku sora urang kudu ngagedurkeun pangwawaran éta, némbongkeun runtuyanana, jeung panerapan nubuat-nubuat anu mawa urang ka pesén malaikat anu katilu. Teu mungkin aya anu katilu lamun teu aya anu kahiji jeung anu kadua. Pesén-pesén ieu kudu urang nepikeun ka dunya ngaliwatan publikasi-publikasi, dina khotbah-khotbah, bari némbongkeun dina garis sajarah nubuat hal-hal anu geus kajadian jeung hal-hal anu bakal kajadian.” Selected Messages, book 2, 104, 105.

Bala kasapuluh di Mesir ku ilham geus dipaluyukeun jeung salib katut kuciwa nu saterusna patalina jeung éta. Ku kituna, bala kasapuluh téh mangrupa talatah katilu, anu ku kabutuhan nubuat kudu didahului ku talatah kahiji jeung kadua. Dina 9/11 Pangeran nanya ka Firaun, “dugi ka iraha,” sarta langsung sanggeus éta para abdi Firaun ogé nanya, “dugi ka iraha.” Sanggeus Musa nepikeun patalékan Allah, “dugi ka iraha,” ka Firaun, sarta pas saméméh para abdi ngulang patalékan Musa ka Firaun, Musa nandaan hiji titik balik kieu, “manehna malik, tuluy kaluar ti payuneun Firaun.” Exodus 10:6.

9/11 téh mangrupa titik balik profétik, anu dipratandakeun ku nalika Musa ngadatangkeun bala belalang anu datangna ku angin ti wetan.

“Aya mangsa-mangsa anu jadi titik balik dina sajarah bangsa-bangsa jeung garéja. Dina pangersa Allah, nalika rupa-rupa krisis ieu datang, cahaya pikeun waktu éta dipaparin.” Bible

Echo, August 26, 1895.

Wabah saterusna ngahasilkeun poék atawa caang gumantung kana golongan mana maranéhna aya. 9/11 téh hiji “titik balik dina sajarah bangsa-bangsa jeung garéja.” Dina waktos éta umat Allah dipanggil supaya mulang sarta leumpang dina jalan-jalan baheula, tapi maranéhna nampik leumpang di dinya jeung henteu nguping kana sora tarompét. Hiji pamisahan antara poék jeung caang kacumponan sanggeus Élia, sarta Musa naros, “dugi ka iraha?” Anjeunna salajengna nyatakeun dina petikan éta:

“Aya mangsa-mangsa anu jadi titik balik dina sajarah bangsa-bangsa jeung garéja. Dina pamingpinan Allah, nalika rupa-rupa krisis ieu datang, cahaya pikeun mangsa éta dipaparinkeun. Lamun éta ditarima, aya kamajuan rohani; lamun ditampik, kamunduran rohani jeung karuksakan nurani bakal nuturkeun.” Bible Echo, 26 Agustus 1895.

Urang baris nuluykeun jejer “sabaraha lila” dina artikel salajengna.

Dina bulan Méi 1842, hiji Konperénsi Umum dihimpun di Boston, Massachusetts. Dina bubuka pasamoan ieu, Sadérék Charles Fitch jeung Apollos Hale, ti Haverhill, ngawanohkeun nubuat-nubuat gambar ti Daniel jeung Yohanes, anu ku maranéhna geus digambar dina lawon, kalawan angka-angka nubuat, némbongkeun kacumponanana. Sadérék Fitch, dina nerangkeun tina baganna di hareupeun Konperénsi, nyebutkeun yén, nalika nalungtik nubuat-nubuat ieu, anjeunna kungsi mikir yén lamun anjeunna bisa ngaluarkeun hiji hal nu sarupa jeung anu dipidangkeun di dieu, éta bakal nyederhanakeun éta perkara sarta ngajadikeun éta leuwih gampang pikeun anjeunna nampilkeunana ka hadirin. Di dieu aya leuwih cahaya dina jalan urang. Sadérék-sadérék ieu keur ngalakonan naon anu ku PANGERAN geus ditémbongkeun ka Habakuk dina tetenjoanana 2.468 taun saméméhna, pokna, “Tulis éta tetenjoan, sarta jadikeun écés dina papan-papan, supaya anu macana bisa lumpat. Sabab éta tetenjoan téh masih keur hiji waktu anu geus ditangtukeun.” Habakuk 2:2.

“Sanggeus sawatara pedaran ngeunaan perkara éta, diputuskeun ku sora bulat sangkan tilu ratus bagan anu sarupa jeung ieu dicitak ku cara litografi, anu teu lila tuluy dilaksanakeun. Éta disebut ‘bagan 43.’ Ieu hiji Konperénsi anu kacida pentingna.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

“Kuring geus ningali yén bagan 1843 téh dipingpin ku panangan Gusti, sarta éta henteu kudu dirobah; yén angka-angkana téh sakumaha anu dipikahoyong ku Anjeunna; yén panangan-Na aya di luhurna sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara angka, nepi ka teu aya saurang ogé anu bisa ningali éta, dugi panangan-Na dipiceun.” Early Writings, 74.

“Ieu téh kasaksian nu ngahiji ti para dosén jeung koran-koran Advent Kadua, nalika nangtung dina ‘iman asli,’ yén medalna bagan éta mangrupa kacumponan tina Habakkuk 2:2, 3. Upami bagan éta mangrupa hiji perkara nubuat (jeung jalma-jalma anu mungkir kana éta ninggalkeun iman asli), mangka nuturkeun yén BC 457 téh taun anu kudu dijadikeun pangkal pikeun ngitung 2300 poé. Perlu pisan yén 1843 kudu jadi waktos anu mimiti diterbitkeun, supaya ‘eta tetenjoan’ ‘ngalieuk heula,’ atawa supaya aya hiji mangsa nungguan, anu dina éta rombongan parawan kudu ngalenggak jeung sare dina perkara agung ngeunaan waktos, pas saméméh

maranéhna kudu dihudangkeun ku Pagerieun Tengah Peuting.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.